

jo ejendommeligt ved Kriser, at selv de lettest sælgelige Papirer ikke er til at sælge, for alle vil sælge, og ingen vil købe. Naar Krisen rammer mange Banker paa een Gang, vil dette derfor blot føre til et ruinerende Tab for de mange Mennesker, der ejer Værdipapirer af samme Art, idet et maaske i Forhold dertil ringe Kvantum pludselig bliver kastet ud paa Markedet. Overhovedet forveksles — og det er Fejlen ved hele den herskende Teori — to Ting. Naar en Bank skal gøres op, naar det, om jeg saa maa sige, er nødvendigt at lukke den, at standse hele dens Drift, fordi den har været slet, skal dens Pengeanbringelser helst have været af nogenlunde realisabel Art. Det er en Ting for sig, at en Bank nogenlunde skal være et solvent Institut, ogsaa under vanskelige Forhold, naar man gør op, som f. Eks. ved en Likvidation, ved en Konkursbehandling eller lignende. Men det har intet at gøre med Spørgsmaalet om dens Likviditet, om dens Evne til at klare sig under vanskelige Forhold, end sige under Kriseforhold, og allerede nu er vi jo stillede saaledes, at saa snart det blot kniber det allermindste for Bankerne, er de nødsagede til i størst muligt Omfang at ty til Nationalbanken. Og Nationalbanken har vi paa den anden Side — her er jeg ganske uenig med den ærede socialdemokratiske Ordfører, der klagede over, at man havde givet den for stor Seddeludstedelsesret — bundet paa Hænder og Fødder, saaledes at en virkelig stor Bankkrise vilde føre til de allersørgeligste Forhold, vilde føre til, at man maatte, som det hedder, suspendere Bankakten og benytte de ekstra Forholdsregler, vi har, hvad der altid hos hele den udenlandske Forretningsverden vil ryste Tilliden til den danske meget betydeligt.

Nu kunde jeg tænke mig, at om den Lov, vi fik, var saa eller saa, vilde der dog være vundet overordentlig meget, hvis det kunde lykkes i den nye Bankinspektør at finde en Mand, der havde et saadant Kendskab til den Udvikling paa det moderne Bankvæsens Omraade, som jeg nys har skildret, at han paa lignende Maade som Præsident Havenstein i Berlin, lempelig, lidt efter lidt, uden paa nogen Maade at gribe forstyrrende ind i de bestaaende Forhold, ligesom førte Bankerne i den rigtige Retning. Man kunde tænke sig, at Nationalbanken gjorde det, men saaledes som den i en overskuelig Fremtid vil blive ledet, tør man jo ikke forvente, at denne Ledelse vil blive andet end af ren skabelonmæssig og bureaukratisk Art. Der er vel ingen, der tænker

sig Muligheden af, at der derfra skulde udgaa en Ledelse af vort hele Bankvæsen. Men hvis man virkelig kunde tænke sig, at den Institution, som her tænkes skabt, kunde faa Betydning netop i denne Henseende, saa vilde jeg i allerhøjeste Grad hilse dette Lovforslag Velkommen. Det vil derfor for mig være af stor Betydning at høre den højtærede Ministers Udtalelser i den Retning. Den højtærede Minister har allerede overfor Offentligheden udtalt, at noget saadant som at forhindre en Bankskandale som den, der nu er sket i Aalborg, vil der neppe være Tale om, og Ministeren bemærkede ogsaa i sin Tale ved Begyndelsen af denne Forhandling, at der ikke kunde være Tale om, at Bankinspektørens Tilsyn — og deri tror jeg, han har fuldkommen Ret — kunde have blot samme Effektivitet som Sparekasseinspektørens; man burde vel tilføje: burde have; thi i Albertiss Land kan man ikke ligefrem sige, at der har været noget særlig betryggende ved Sparekasseinspektoratet. I det mest graverende Eksempel kom den paagældende slet ikke til Bunds og turde ikke engang saa meget som nærme sig det. Hvis det paa Forhaand maa siges, at det, vi nu faar, i alt Fald er slettere end Sparekasseinspektoratet, saa er det jo ikke nogen ligefrem anbefaling. Men selvfølgelig har Ministeren Ret i, at saaledes som Bankerne i det hele er stillede og maa være stillede, og saaledes som det hele er tænkt, kan man ikke vente sig noget i den Retning.

Men kan man ikke det, saa er det, jeg spørger: I hvilken Retning kan man overhovedet vente sig noget? Det vilde for mig være af stor Betydning, hvis den højtærede Handelsminister kunde forsikre os om, at han i alt Fald har god Tro til, at en saadan Bankinspektør vil kunne udrette noget i den Retning, jeg har nævnt, vil kunne gribe ledende og ordnende ind i vort Bankvæsen, vil kunne bringe det i organisk Forbindelse med Bankvæsenets Udvikling i det store Europa paa frugtbar Vis, saaledes at der lidt efter lidt fuldbyrdes en fornuftig Reform af hele vort Bankvæsen. Skulde det være Tilfældet, vil, som jeg sagde, bl. a. en Konsekvens deraf være, at det hele samlede Bankvæsen blev lagt ind under Inspektoratet. Hvis der derimod ikke tilsigtes noget saadant, forekommer Institutionen mig at være i betænkelig Grad overflødig — jeg siger i betænkelig Grad, fordi man da let blot vil vække den Forestilling hos det store Publikum, at naar man havde en saadan Mand, vilde der blive passet paa, i alt Fald skulde